

YOSHIIKAWA

EJI

Taiko

Traducere din limba engleză
de Mihnea Columbeanu

POLIROM
2018

Y
EJI
YOSHIKAWA

Taiko

Traducere din limba engleza
de Mihnea Columbeanu

POLIROM
2018

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI

„Maimuța! Maimuța!”	15
Banditul Tenzo	44
Pușca lui Koroku	75
Muntele Florii de Aur	106
Un alt stăpân	147
Seniorul idiot	168

CARTEA A DOUA

Un bărbat chipes	239
Zidurile cetății Kiyosu	258
Ostaticul lui Yoshimoto	295
Seniorul cu dinți innegriți	327
Mesagerul	364

CARTEA A TREIA

Un castel clădit pe apă	415
Ademenirea tigruului	445
Maestrul de pe muntele Kurihara	464
„Fii un vecin prietenos”	498
Shogunul rătăcitor	530

CARTEA A PATRA

Dușmanul lui Buddha	555
Shingen-Picioare-Lungi	586

Poarta fără porți	617
Funeralii pentru cei vii	640
Trei prințese	682

CARTEA A CINCEA

Amurgul provinciei Kal	715
Turnurile din Azuchi	740
Maimuța merge spre apus	768
Trădarea lui Murashige	814

Cuprins

CARTEA A ȘASEA

Datoria unui vasal	7
Moștenirea lui Hanbei	24
Oamenii lui Dumnezeu	58
Căderea clanului Takeda	77

CARTEA A ȘAPTEA

Fortăreața de pe lac	111
„Cap de kumquat!”	141
Altarul zeului focului	183
„Cincizeci de ani sub soare”	205

CARTEA A OPTA

Un mesager fără noroc	259
Recviemul sângelui	277
Cele două porți	310
Războiul cuvintelor	342
Avertismentul de la miezul nopții	367

CARTEA A NOUA

Zăpezile din Echizen	403
O ceașcă de ceai	443
Stratagema lui Genba	480
Un prieten adevărat	510

CARTEA A ZECEA

Păcatele tatălui	537
Războinicul cu glugă	566
Lovitura de maestru	613
Talko	641
Epilog	679

din Imagawa? Să rămână neutru față de Imagawa și Oda și, astfel, să-și afirme, cu îndrăzneală, independența? Sau să aleagă alianța cu Oda? Mai devreme sau mai târziu, trebuia să aleagă una dintre cele trei variante. De ani de zile, clanul Tokugawa era un fel de plantă parazită, a cărei existență depindea de marele copac Imagawa.

Dar, la Okehazama, căzuseră însăși rădăcina și trunchiul acelui copac. Propria lor putere era încă mică, dar, după moartea lui Imagawa Yoshimoto, membrii clanului Tokugawa nu se prea puteau baza pe moștenitorul acestuia, Ujizane. Acestea erau singurele informații obținute, fie din zvonuri, fie din discuțiile auzite, din întâmplare, între vasalii superiori, însă pe Tokichiro îl interesau și-l preocupau foarte mult.

„Acum vom vedea din ce aluat e plămădit Tokugawa Ieyasu“, reflectă el. Era mai interesat decât alții de acest senior al castelului Okazaki. Tokichiro considera că, deși se născuse senior al unui castel și al unei provincii, Ieyasu era un om care suferise mai multe nenorociri în lume decât el însuși. Cu cât auzea mai multe despre viața lui Ieyasu, cu atât se simțea mai apropiat de el. Totuși, Ieyasu era încă doar un tânăr, care împlinise nouăsprezece ani în anul acela. Pe vremea bătăliei de la Okehazama, comandase avangarda lui Yoshimoto și dovedise abilități deosebite în capturarea fortărețelor Washizu și Marune. La fel fusese și cu hotărârea sa de a se retrage la Mikawa, când aflase că Yoshimoto murise. Ieyasu avea o bună reputație, atât în tabăra Oda, cât și mai târziu, la Kiyosu. Astfel, făcea obiectul multor discuții. Tokichiro era și el cufundat în propriile sale gânduri cu privire la poziția pe care aveau s-o ia, până la urmă, Ieyasu și castelul Okazaki.

— Domnule Mire, sunteți aici?

Ușa glisantă se deschise. Tokichiro își veni în fire. Sau, mai bine zis, își reveni în firea de mire.

Niwa Hyozo, un servitor al seniorului Nagoya, intră împreună cu soția lui.

Si astfel, mai întâi printre colegi, apoi, și în rândurile oamenilor de rang superior și inferior, reputația lui Tokichiro creștea prin această căsătorie, iar bârfele răutăcioase erau trecute sub tăcere.

Pe Tokichiro, însă, nu-l interesau bârfele, bune sau rele. Pentru el, cel mai important era s-o înștiințeze pe mama lui din Nakamura. Negreșit, dorise să alerge acolo el însuși și să-i spună lui Onaka despre Nene, despre descendența și despre caracterul ei, deopotrivă cu toate celelalte. Dar mama sa îi ceruse să-și servească seniorul cu sârguință și s-o lase să rămână la Nakamura, fără a-și crea complicații cu ea până nu ajungea o persoană însemnată.

Își stăpâni dorința de a o vedea imediat și o informă despre noile evenimente prin scrisori. Iar Onaka începu să-i răspundă des. Ceea ce-l bucura îndeosebi pe Tokichiro era faptul că în Nakamura se răspândeau știrile despre avansările lui treptate și despre căsătoria cu fiica unui samurai, prin bunele oficii ale unui văr de-al lui Nobunaga. Știa că, în consecință, sătenii le vedeau acum cu alți ochi pe mama și sora lui.

— Îmi dați voie să vă aranjez părul, domnule? apără Gonzo cu o casetă de piepteni, ingenunchind lungă el.

— Ce? Trebuie să-mi leg și părul?

— Diseară sunteți mire, se cuvine să aveți părul aranjat cum se cade.

După ce Gonzo îl pieptănă, Tokichiro ieși în grădină.

Stele alburii începeau să apară printre ramurile copacilor de paulownia. În seara aceea, mirele se simțea sentimental. Pe Tokichiro îl înconjura o mare bucurie. Totuși, de fiecare dată când îi ieșea fericirea în cale, se gândea la mama lui. Astfel, în fericirea sa exista și puțină tristețe. „Dorințele noastre nu se mai sfârșesc. La urma urmei”, se consola el, „există în lume și oameni fără mame”.

Tokichiro se cufundă în copaie. Se spală pe ceafă cu o atenție deosebită. Când termină baia,

îmbracă un kimono subțire de bumbac și reveni în casă, unde găsi atâta lume, încât îi fu greu să-și mai dea seama dacă era casa lui sau a altcuiva. Întrebându-se de ce toți erau atât de ocupați, privi prin camera de zi și prin bucătărie, după care, fu nevoit să se retragă într-un colț, cu țânțarii, privindu-i pe ceilalți cum lucrau.

Glasuri ascuțite dádeau ordine și alte glasuri ascuțite răspundeau.

— Aranjați toate accesoriile personale ale mirelui deasupra garderobei.

— Le-am pus. Sunt acolo și evantaiul, și cutia de pilule.

Fel de fel de oameni alergau de colo-colo. A cui soție era aceea? Al cui soț, cel de colo? Nu erau rude apropiate, dar cu toții lucrau împreună, în armonie.

Mirele, care continua să stea singur în colț, își amintea fețele acelor oameni și se bucura din toată inima. Într-o cameră, un bătrân zgomotos explica tradițiile și obiceiurile strămoșești prin care ginearele este adoptat atunci când se căsătorește.

— Sunt roase sandalele mirelui? Nu se poate să poarte sandale vechi. Trebuie să poarte unele noi, până la casa miresei. Apoi, diseară, tatăl miresei va dormi cu sandalele în mână, iar mirele nu va părăsi casa nici o clipă.

O bătrână chițăia:

— Oamenii trebuie să aibă lampioane de hârtie. Nu putem merge până la casa miresei cu făclii în mâini. Pe urmă, lampioanele se dau familiei miresei, care le pune în fața altarului din casă, timp de trei zile și trei nopți.

Vorbea cu bunătate, ca și cum mirele ar fi fost propriul ei fiu.

Cam tot atunci, în casă intră un mesager, aducând prima scrisoare a miresei conform ceremoniei, către mire. Una dintre neveste se strecură cu sfială prin mulțime, aducând o casetă lăcuită pentru scrisori.

— Aici sunt, spuse Tokichiro, de pe verandă.

— A sosit prima scrisoare de la mireasa, îl anunță femeia. Și se obișnuiește ca mirele să-i răspundă.

— Ce să-i scriu?

Femeia chicoti, dar nu-i dădu nici un fel de instrucțiuni. În fața lui fură așezate un sipet de scris și o hârtie.

Derutat, Tokichiro luă penelul. Nu excela în exprimarea literară. Învățase să scrie la templul Komyoji și, când lucrase la magazinul de ceramică, caligrafia lui fusese mulțumitoare, așa că nu se simțea umilit scriind ceva în fața celorlalți. Nu era decât tulburat la gândul de a găsi ce să scrie. Într-un târziu, așternu următoarele:

În această seară plăcută, și mirele ar trebui să vină să vorbească.

I-o arată gospodinei care-i adusese cutia cu obiecte de scris:

— E bine așa?

— Merge.

— Și dumneata ai primit o scrisoare de la soțul dumitale, în seara nunții, nu-i așa? Ți mai amintești ce ți-a scris?

— Nu, răspunse femeia.

Tokichiro răsse:

— Dacă dumneata însași ai uitat, înseamnă că n-a fost ceva prea important.

După aceea, mirele fu gătit cu un kimono ceremonial și i se înmână un evantai.

Luna strălucea limpede pe cerul serii de toamnă timpurie, iar torțele ardeau luminoase, la intrare. În fruntea procesiunii mergeau doi lăncieri și un cal fără călăreț. Îi urmau trei făclieri, apoi mirele, cu sandale noi.

Nu aveau mobilier nupțial luxos, precum scriburile cu intarsii, paravanele pliante sau mobila chinezească, dar aveau un cufăr pentru armură și o ladă pentru haine. Pentru un samurai din acea perioadă, care comanda treizeci de pedestrași, nu

avea de ce să se rușineze. Dimpotrivă, probabil că Tokichiro simțea o oarecare mândrie tainică. Fiindcă, deși nici unul dintre oamenii care-l ajutasera în seara aceea și care acum îl însoțeau nu-i erau rude, nici nu fuseseră angajați ca s-o facă. Veniseră să se bucure de nuntă de parcă ar fi fost direct implicați.

Lumini strălucitoare jucau în fața fiecăreia dintre casele arcașilor din vecinătate și toate porțile erau deschise. Ici și colo ardeau focuri și veneau oameni cu lampioane de hârtie, așteptând împreună cu familia miresei sosirea mirelui. Mame cu copii în brațe făceau cu mâna, iar voia bună le strălucea pe fețele luminate de felinare și de focuri.

Chiar atunci, dinspre răsăritul de peste drum, sosită în fugă câțiva copii:

- Vine! Vine!
- Sosește mirele!

Mama copiilor îi chemă, certându-i cu blândețe și spunându-le să stea lângă ea. Luna scâldea drumul într-o lumină pală. Anunțul copiilor era vestea așteptată și, din acel moment, nimeni nu mai traversă strada cufundată în tăcere.

Doi purtători de torte trecură de colț. În spatele lor păsea mirele. De harnașamentul calului fuseseră agățați clopoței, care se legănau, sunând precum cântecul greierilor. Cufărul pentru armură și două lănci erau purtate de cinci scutieri. Pentru vecini, toate acestea erau un spectacol destul de interesant.

Mirele mai ales, Tokichiro, arăta minunat. Era un om mic de statură, dar înfățișarea lui ar fi fost plăcută chiar și fără hainele elegante. Nu era atât de urât încât să stârnească bârfe și nici nu părea a fi un om căruia inteligența i se urcase la cap. Dacă erau întrebați ce fel de om era, cei care stăteau la garduri și la porți probabil ar fi răspuns că era un băiat ca toți ceilalți și un soț nimerit pentru Nene.

- Bine ați venit, bine ați venit!
- Să intre mirele!

— Felicitari!

Familia și neamurile care așteptau lângă poarta casei lui Mataemon îl salutară pe Tokichiro, cu chipurile luminate, când și când, de lumina care llicărea.

— Poftiți, vă rog.

Mirele fu condus singur într-o cameră separată. Tokichiro se așeză. Era o casă mică, având nu mai mult de șase sau șapte camere. Ajutoarele stăteau dincolo de ușa glisantă. Bucătăria se afla de cealaltă parte a grădinii înguste și se auzea zgomot de vase spălate, iar mirosul de mâncare plutea spre el.

Tokichiro nu observase prea multe în timp ce mergea pe străzi, dar acum, că se așezase, își auzea bătăile proprii inimi și-și simțea gura uscată. Stătea singur în cameră, aproape ca și cum ar fi fost uitat de toți. Totuși, nu s-ar fi convenit să strice protocolul, așa că se hotărî să rămână acolo, așezat într-o postură demnă, indiferent dacă-l vedea cineva sau nu.

Din fericire, Tokichiro nu se plictisea decât rareori. Cu siguranță, ca mire, care în curând avea să-și întâlnească mireasa, nu avea absolut nici un motiv de plictiseală. Însă chiar și așa, la un moment dat, uită complet de nuntă și, o vreme, se relaxă cu o reverie care nu avea nici o legătură cu situația prezentă. Acum, mintea îi zbura într-o direcție absurdă: castelul Okazaki. Ce se întâmpla acolo? Recent, această întrebare îi ocupase mintea mai mult decât oricare alte gânduri. În loc de a-și pune problema cum avea să-i vorbească noua lui mireasă a doua zi dimineată și în ce fel urma să arate când îl saluta, mintea îi era atrasă de aceste lucruri.

Oare castelul Okazaki avea să se alătore clanului Imagawa? Sau să se alieze cu clanul Oda? Încă o dată, se afla la o răscruce. Anul trecut, în urma cumplitei înfrângerii de la Okehazama a clanului Imagawa, clanul Tokugawa se confruntase cu trei posibilități diferite. Să-i susțină în continuare pe cei